

Sygn. akt: III U 1022/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2014r. w O.

sprawy z odwołania R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 24.06.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 01.06.2013r. do 31.05.2014r.
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 1022/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.06.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił R. P. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

R. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc że stan jego zdrowia nie uległ jakiegokolwiek poprawie, przeciwnie z wiekiem ulega pogorszeniu.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podnosząc że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS R. P. nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 20.05.1991r. przyznał R. P. prawo do renty inwalidzkiej III grupy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Świadczenie było wypłacane do 31.03.2001r.

Decyzją z dnia 8.11.2000r. Powiatowy Inspektor Sanitarny w O. stwierdził u R. P. chorobę zawodową w postaci wyprysku kontaktowego.

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.02.2002r., wydany w sprawie o sygn. akt XIII U 3892/01, ZUS decyzją z dnia 20.05.2002r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 1.04.2001r. do 31.03.2003r. Następnie Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 21.10.2003r. przyznał R. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 1.07.2003r. na okres 2 lat. Wyrok ten został wykonany decyzją ZUS z dnia 18.11.2003r. Wpłata tego świadczenia była kontynuowana do 31.05.2013r.

W dniu 23.04.2013r. R. P. złożył w Oddziale ZUS wniosek o ustalenie jego uprawnień do renty na dalszy okres.

Organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 14.05.2013r. ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową do 31.05.2014r. Główny Lekarz Orzecznik ZUS zgłosił zarzut wadliwości powyższego orzeczenia, wobec czego sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14.06.2013r. ustaliła, że R. P. nie jest niezdolny do pracy. W związku z powyższym organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił R. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., nr 39 poz. 353 z późn. zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Stosownie do treści art. 17 ust. 4 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jak upłynął od ustania prawa do renty. Przez ustąpienie niezdolności do pracy rozumie się również upływ okresu, na który świadczenie przyznano.

W świetle powyższych przepisów zasadność odwołania R. P. było ustalenie czy jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Celem ustalenia powyższych okoliczności Sąd postanowieniem z dnia 26.07.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu dermatologii oraz medycyny pracy.

Biegli sądowi z zakresu dermatologii - A. W. oraz medycyny pracy - M. W., po przeprowadzeniu oględzin wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną rozpoznali u R. P. schorzenia w postaci wyprysku kontaktowego skóry rąk i stóp o charakterze profesjonalnym oraz objawy krostkowicy rąk i stóp.

Biegli zgodnie uznali, że stwierdzone schorzenia występujące u odwołującego nadal powodują częściową utratę zdolności do wykonywania pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową. Biegli orzekli, że częściowa niezdolność

do wykonywania pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową istnieje nadal od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego tj. od dnia 1.06.2013r. i ma charakter okresowy do 31.05.2014r.

W uzasadnieniu opinii biegli podali, że u ubezpieczonego istnieją udokumentowane badaniami klinicznymi, obserwacją w trakcie leczenia ambulatoryjnego, klinicznego i potwierdzone przez biegłych lekarzy sądowych zmiany skórne o charakterze przewlekłego wyprysku kontaktowego skóry rąk o potwierdzonej etiologii zawodowej. Pomimo systematycznego i wszechstronnego leczenia, zarówno w warunkach ambulatoryjnych jak i klinicznych, z wykorzystaniem możliwie dostępnych metod i środków leczenia, nie doszło do zahamowania istniejących procesów chorobowych oraz poprawy stanu zdrowia od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego (1.06.2013r.) Zdaniem biegłych zmiany skórne oraz współistniejące dolegliwości mają charakter progresywny. Wieloletnie narażenie na kontakt z bardzo aktywnie alergogennymi związkami chemicznymi występującymi w długoletniej pracy zawodowej i życiu codziennym, które występują zarówno w substancjach stałych, jak i lotnych niemożliwych do całkowitej eliminacji, spowodowały trwałe zmiany w układzie odpornościowo immunologicznym. Biegli po dokładnym zapoznaniu się z przebiegiem istniejących chorób, zarówno na podstawie danych uzyskanych od odwołującego, jak i przestudiowaniu istniejącej dokumentacji medycznej oraz własnej empirii klinicznej stanęli na stanowisku, że ogólny stan chorego nie uległ poprawie, nawet w czasie orzeczonej czasowej niezdolności do pracy, a stwierdzone schorzenia które mają charakter przewlekły, nawrotowy i progresywny powodują, że czasowa niezdolność do pracy (np. w ramach zwolnienia lekarskiego) jest niewystarczająca do odzyskania przez R. P. zdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Biegły wskazali, że nie widzą możliwości przekwalifikowania się wnioskodawcy, jak też podjęcia przez niego pracy w jakimkolwiek zawodzie w pełnym wymiarze godzin. Ubezpieczony musi pozostawać pod ścisłą i systematyczną kontrolą specjalistyczną, unikać wszystkich stwierdzonych czynników immunogennych. W związku z powyższym zdaniem biegłych ogólny stan zdrowia wnioskodawcy spowodowany stwierdzonymi schorzeniami oraz powszechność występowania stwierdzonych środków immunogennych, daje uzasadnioną podstawę do uznania go za częściową niezdolnego do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową od 01.06.2013r. do 31.05.2014r.

Odwołujący do powyższej opinii nie wniósł żadnych zastrzeżeń. Zakład Ubezpieczeń Społecznych natomiast w piśmie z dnia 17.01.2014r. wskazał, że nie zgadza się z opinią biegłych, gdyż odwołujący, pracujący jako kierowca autobusu został uznany za zdolnego do pracy przez lekarza medycyny pracy. Wskazując na powyższe ZUS wniósł o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu dermatologii i medycyny pracy.

Sąd powyższy wniosek dowodowy organu rentowego oddalił, uznając że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione. W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną, rzeczową i przekonującą argumentacją, z której jednoznacznie wynika, że występujące u ubezpieczonego schorzenia, ich aktualny stopień w pełni uzasadnia przyjęcie istnienia nadal częściowej niezdolności do pracy R. P. w związku z chorobą zawodową. Odnosząc się do wniosku organu rentowego o powołanie kolejnego zespołu biegłych Sąd Okręgowy uznał, że podnoszone przez ZUS argumenty nie uzasadniały stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca bowiem konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy potrzeby powołania innego zespołu biegłych nie widział. Przypomnieć należy, że odwołujący z wykształcenia jest mechanikiem samochodowym, taki też zawód wykonywał, aż do czasu ustalenia mu uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Pracę kierowcy autobusu, w niepełnym wymiarze czasu pracy (2 godz. 55min. dziennie) odwołujący podjął tylko dlatego, że nie jest w stanie wykonywać dotychczasowego zawodu mechanika. Ponadto

zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy pozwala mu na wykonywanie w ciągu dnia koniecznych zabiegów leczniczych na dłonie (vide przesłuchanie odwołującego – protokół rozprawy z 27.02.2014r.). Wskazać w tym miejscu należy, że uznaje się za osobę częściowo niezdolną do pracy osobę, która wobec naruszenia sprawności organizmu nie jest w stanie wykonywać prawidłowo czynności związanych z zawodem, gdy zachowała zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utraciła w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje, przy czym dla oceny poziomu tych kwalifikacji znaczenie ma także uzyskanie rzeczywistych umiejętności, mających wpływ na karierę zawodową, np. decydujących o uzyskaniu wyższych zarobków niż pracownicy mający takie same kwalifikacje formalne, przesądzających o awansach lub możliwości znajdowania nowego miejsca pracy. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 25.01.2010r., w sprawie o sygn. I UK 215/09. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni ten pogląd podziela i aprobuje. Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że sam fakt podjęcia przez R. P. w ramach umowy zlecenia, już w czasie kiedy był on na rencie, pracy kierowcy autobusu w niepełnym wymiarze czasu pracy, a więc niewątpliwie pracy poniżej jego kwalifikacji i niżej płatnej, podjętej de facto na skutek niemożności kontynuowania zatrudnienia jako mechanika, nie może skutkować przyjęciem tezy o jego zdolności do pracy w rozumieniu cyt. wyżej przepisów.

W związku z powyższym Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres od 1.06.2013r. do 31.05.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS, która dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującego za nadal częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową, już na etapie postępowania przed ZUS. Odwołujący nie przedstawił na etapie postępowania sądowego żadnej nowej dokumentacji, która nie byłaby znana ZUS. Na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS wskazują biegi sądowi w swojej opinii. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.